

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 173/21
06.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Марјана Антонијевић, адвокат из Београда, ул. Господар Јованова бр. 42/а, против туженог ББ из ..., ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Раде Терзић, адвокат из Београда, ул. Теразије бр. 42, ради вршења родитељског права, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П2 бр. 920/20 од 22.12.2020. године, након одржане расправе пред другостепеним судом 06.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П2 бр. 920/20 од 22.12.2020. године.

Малолетно дете парничних странака, ВВ рођен године у ... **ПОВЕРАВА се оцу ББ**, који ће самостално вршити родитељско право, те се одбија као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се мал. ВВ повери њој на самостално вршење родитељског права.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ АА да на име свог доприноса за издржавање мал. ВВ плаћа месечно износ од 15.000,00 динара, сваког 1-ог до 5-ог у месецу за текући месец, почев од 06.12.2021.године, као дана пресуђења, па за убудуће док за то постоје законски услови и то пост-нет уплатницом на име законског заступника мал. детета, оца ББ, те се одбија тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавње мал. ВВ плаћа месечно 30.000,00 динара, на начин ближе наведен у тужбеном захтеву тужиле.

УРЕЂУЈЕ СЕ начин одржавања личних односа малолетног ВВ са мајком АА тако што ће се исти одвијати на следећи начин: мајка ће преузимати и враћати малолетно дете испред зграде у којој дете живи са оцем, сваког другог викенда од петка после завршетка наставе до недеље у 19,00 часова, сваке среде у трајању од четири сата након завршетка школских обавеза малолетног детета, сваки други државни и верски празник у складу са Законом о државним и другим празницима, сваки други рођендан малолетног детета, дан крсне славе мајке, сваки рођендан мајке, у континуитету првих

десет дана зимског распуста, у континуитету месец јул у непарној години, а месец август у парној години.

Одбијају се као неосновани захтеви тужиле да се одреде привремене мере да се мал. ВВ повери њој на самостално вршење родитељског права, да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавање плаћа месечно износ од 27.000,00 динара, те да се одреди модел виђања мал. ВВ са туженим.

Свака странка сноси своје трошкове првостепеног и другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке, малолетно дете парничних странака ВВ, рођен ... године, у ..., поверен је мајци на самостално вршење родитељског права. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетног ВВ, плаћа износ од 30.000,00 динара и то сваког 01. до 10. у месецу за текући месец, почев од правноснажности пресуде, па убудуће, док за то постоје законски услови или док се ова одлука не измени и то PostNet уплатницом на име законске заступнице-мајке малолетног детета, као и да врши уплату школарине за малолетног ВВ, директно на рачун школе коју похађа малолетно дете. Ставом трећим изреке, уређен је начин одржавања личних односа малолетног ВВ са оцем, тако што ће исти одвијати на следећи начин: отац ће преузимати и враћати малолетно дете испред зграде у којој дете живи са мајком, сваког другог викенда од петка после завршетка наставе до недеље у 19,00 часова, сваки среде у трајању од четири сата након завршетка школских обавеза малолетног детета, сваки други државни и верски празник у складу са Законом о државним и другим празницима, сваки други рођендан малолетног детета, дан крсне славе оца, сваки рођендан оца 16. октобра, у континуитету првих десет дана зимског распуста, у континуитету месец јул у непарној години, а месец август у парној години. Ставом четвртим изреке, наложено је туженом да одмах преда малолетног ВВ мајци, којој је малолетно дете поверено на самостално вршење родитељског права. Ставом петим изреке, одређена је привремена мера, па је малолетно дете парничних странака ВВ, поверен мајци на самостално вршење родитељског права. Ставом шестим изреке, одређена је привремена мера, па је обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетног ВВ, плаћа износ од 27.000,00 динара, сваког 01. до 10. у месецу за текући месец, почев од 22.12.2020. године, па убудуће, док за то постоје законски услови или док се ова одлука не измени и то PostNet уплатницом на име законске заступнице-мајке малолетног детета. Ставом седмим изреке, одређена је привремена мера, па је уређен начин одржавања личних односа малолетног ВВ са оцем, тако што ће се исти одвијати на тај начин што ће отац преузимати и враћати малолетно дете испред зграде у којој дете живи са мајком и то сваке среде у трајању од три сата након завршетка школских обавеза малолетног детета, сваког викенда у трајању од четири сата (неизменично-један викенд суботом од 12,00 часова, наредни викенд недељом од 12,00 часова). Ставом осмим изреке, наложено је туженом да одмах преда малолетног ВВ мајци, којој је малолетно дете поверено на самостално вршење родитељског права, констатовано је да решење о одређивању привремене мере има правно дејство правноснажног решења о извршењу, да жалба на решење о одређивању привремене мере не задржава извршење решења, те

да привремена мера остаје на снази до правноснажног окончања парничног поступка, а стављено је ван снаге решење Трећег основног суда у Београду П2 бр. 1791/16 од 18.07.2018. године. Ставом деветим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости, из свих законом прописаних разлога.

Тужила је дала одговор на жалбу.

У поступку испитивања жалбе туженог, а на основу овлашћења из члана 386 ЗПП, овај суд је оценио да пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2, тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би биле битне. Међутим, у поступку пред првостепеним судом чињенично стање је остало непотпуно утврђено, због чега је овај суд у смислу одредбе члана 383 наведеног закона отворио главну расправу, па је након одржане расправе нашао да је жалба туженог основана, а из ког разлога је укинуо у целости побијану одлуку првостепеног суда и у смислу одредбе чл. 387 став 1 тачка 6 ЗПП донео одлуку о тужбеном захтеву.

Из утврђеног чињеничног стања пред првостепеним судом произилази, да је тужила рођена 1984. године и да је по занимању дипломирани економиста, а тужени је рођен 1953. године и по занимању је машински техничар. Парничне странке су биле у емотивој вези почев од 2003. године, а живели су у ванбрачној заједници од 2005. године, током трајања ванбрачне заједнице дана ... године, рођено је заједничко малолетно дете, малолетни ВВ. Заједница живота окончана је у мају 2016. године, на тај начин што је дошло до инцидента између парничних странака, којом приликом је интервенисала полиција, након чега је тужила напустила породично домаћинство, а малолетно дете је остало да живи у стану у којем је до тада породица живела. Након престанка заједнице, тужени је са малолетним дететом отишао у Москву, где су боравили до септембра, до почетка школске године. У том периоду тужила је одлазила у Москву, како би видела сина. Након повратка у Србију, у септембру 2016. године, тужила није имала контакт са малолетним дететом без присуства туженог, а од подношења тужбе (октобар 2016. године) до доношења привремене мере 2018. године, изостајали су контакти малолетног детета са мајком. Након доношења привремене мере (2018. године), ти контакти су се одвијали у кратком трајању, када је мајка долазила по привременој мери да реализује контакт са дететом. Контакти се такође нису реализовали ни након доношења привремене мере 2019. године, којом је малолетно дете поверено мајци и поред тога што је тужила покренула поступак извршења. Током поступка прибављено је више стручних мишљења Градског центра за социјални рад, Одељење Земун, а спроведен и корективни надзор. Градски центар за социјални рад, Одељење Земун, доставило је првостепеном суду током поступка извештаја 07.02.2017. године, 13.06.2017. године, 06.02.2017. године, 29.01.2018. године, 02.03.2018. године, 13.07.2018. године, 12.02.2019. године, 02.10.2019. године и 15.10.2019. године, у којима је констатовано да ће мишљење о виђању малолетног детета са мајком формирати тек након обављеног индивидуалног психолошког третмана припрема

малолетног детета, као и заједничког третмана у Саветовалишту за брак и породицу, у коју би дете било укључено са мајком, као и након обављеног вештачења у овом судском поступку. У извештају центра од 16.07.2018. године, констатовано је да је након стручног поступка евакуације, сачињеног плана услуга за породицу и дете, мајка детета није спровела планирани терапијски третман при Саветовалишту за брак и породицу, који би за циљ имао кориговање и унапређење њених родитељских вештина, да је отац малолетног детета доставио извештај психолога за малолетно дете, те узимајући у обзир све наведено, мишљење је органа старатељства да није индиковано поверити дете мајци (као што је предлог вештака), узимајући у обзир прекид контакта мајке и детета, као и отпор који дечак има на исте, да је потребно обавезати мајку да у трајању од три месеца одлази на специфичан третман, ради унапређења родитељске компетенције у Саветовалишту за брак и породицу, након чега би се у третман укључили и малолетни ВВ и његов отац, са циљем успостављања односа између мајке и детета. У свим достављеним извештајима (осим у последњем извештају који је достављен након поступка корективног надзора), предложено је да се малолетно дете повери оцу на самостално вршење родитељског права, с тим што није предложен модел виђања између малолетног детета и мајке. Првостепени суд је током поступка извео доказ вештачењем од стране Комисије вештака Клинике за психијатријске болести “Др Лаза Лазаревић”, која Комисија је суду доставила налаз и мишљење 14.06.2018. године, а на рочишту дана 28.11.2018. године, су се изјаснили и на примедбе. Мишљење Комисије вештака је да оба родитеља поседују капацитет за вршење родитељског права. Комисија вештака је имала у виду досадашњу партиципацију родитеља у овој изузетно конфликтној партнерској релацији, у којој је дете дубоко инволвирано, што негативно утиче на даљи развој детета, очево понашање којим не доприноси да се однос између детета и мајке реуспостави, мајчине покушаје да исти оствари и спремност за укључивање у психотерапију, као и показану спремност детета да има контакт са мајком, те је мишљење Комисије вештака да је у најбољем интересу малолетног ВВ да буде поверен мајци на самостално вршење родитељског права. Имајући у виду да малолетни ВВ није имао контакт са мајком, нити је долазио код ње дужи временски период, предложили су да се мајка и дете упуте на саветовалиште, где ће се у оквиру породичне психотерапије остварити помоћ у реуспостављању односа. Предложили су модел виђања оца са малолетним ВВ. Током првостепеног поступка, малолетни ВВ је константно изражавао жељу да остане да живи са оцем. У коначном мишљењу органа старатељства од 11.12.2020.године предложено је да се малолетно дете повери оцу на самостално вршење родитељског права, јер испуњава све потребне социо-економске, педагошке и психолошке услове за вршење самосталног родитељског права, а ово је и предлог и воља малолетног ВВ, који са оцем живи непрекидно од прекида заједнице родитеља. Предложено је да се контакти између малолетног детета и мајке не уређују по моделу, већ да се одржавају искључиво по вољи малолетног ВВ, у складу са његовим обавезама, на његовој предлог мајци, када се о томе договори са мајком, а што отац неће ометати. Дат је предлог и да се одреди привремена мера заштите од насиља у породици тужили и то мера којом би се мајци забранило да на било који начин узнемирава малолетног ВВ и ремети његов мир и спокојство.

Даље, током првостепеног поступка је утврђено да су потребе мал. ВВ процењене на износ од 80.000,00 динара, које подмирује тужени, тужени поред месечне пензије од 80.000,00 динара има и месечна примања које остварује радом у Русији у

износу од 27.000 евра, док тужила зарађује на месечном нивоу од 1000-1200 евра. Мал. ВВ похађа приватну школу, које трошкове од почетка школовања сноси тужени.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је донео одлуку као у изреци побијане пресуде, а прихватајући у свему налаз и мишљење Комисије вештака Клинике за психијатријске болести “Др Лаза Лазаревић” од 14.06.2018. године, нашавши да је стручно мишљење да отпор који постоји код малолетног детета у односу на мајку није аутентично мишљење детета, већ је под утицајем оца, тј. негативног става оца према мајци и лојалности детета према оцу, али да је емотиван однос са мајком очуван, те да је у најбољем интересу малолетног детета да се повери мајци на самостално вршење родитељског права и да се уреди модел виђања са оцем, на начин како су предложили вештаци. Наиме, првостепени суд је нашао да се најбољи интерес малолетног детета огледа у томе што је за правилан психофизички развој малолетног детета неопходно присуству оба родитеља, поверавањем малолетног детета мајци обезбеђује се да дете у свом одрастању има фигуру мајке, чије је присуство неопходно за здрав и правилан развој. Са друге стране, малолетно дете ће имати редован и неометан контакт са оцем, имајући у виду да мајка својим понашањем ни изјавама није указала да ће опструисати тај контакт, већ напротив мајка је изјавила да ће подржати тај контакт уколико дете буде поверено мајци. Са друге стране, поверавањем малолетног детета оцу, био би онемогућен контакт детета и мајке, као што актуелно исти не постоји, у ситуацији када дете живи са оцем. Одлуку као у ставу другом изреке, првостепени суд је донео применом одредбе члана 154, 160 и 162 Породичног закона, а одлуку као у ставу трећем изреке, донео је имајући у виду предложени модел виђања оца са малолетним ВВ из налаза и мишљења Комисије вештака. Одлуке о привременој мери, суд је донео на основу одредбе члана 449 Закона о извршењу и обезбеђењу.

Пред другостепеним судом, због непотпуно утврђеног чињеничног стања одређено је допунско вештачење од стране Комисије вештака Клинике за психијатријске болести “Др Лаза Лазаревић”, са задатком да, имајући у виду протек времена од скоро три године од задњег вештачења (14.06.2018.године), потребно је да вештаци изврше опсервацију актуелне породичне ситуације и међусобних односа мал. ВВ са мајком ВВ и оцем ББ, те да се прибави мишљење мал.ВВ о његовој жељи са којим од родитеља жели да живи, те након тога да вештаци дају мишљење о поверавању мал. ВВ и начину одржавања контакта са родитељем са којим не живи, а имајући у виду најбољи интерес детета. Комисија вештака је 05.10.2021. године доставила суду налаз и мишљење, из којег произилази да је малолетни ВВ изјавио да не жели да живи код мајке, али није искључив у ставу да нема комуникацију и однос са мајком. Остаје при ставу да жели да живи са оцем. По мишљењу Комисије ВВ отпор у односу према мајци, проистиче из конфликта лојалности и изразите умрежености у неразрешен партнерски конфликт родитеља. ВВ негативизам и отпор према мајци, потичу делимично и из убеђења да мајка није хтела да дође на извршење, што је тешко поднео, осећао се повређено и разочарано. Комплетну одговорност за то делегира у мајку. Према оцу и даље исказује висок степен лојалности, не увиђа одговорност оба родитеља, посебно не увиђа одговорност оца у комуникацији са њим и мајком, однос у комуникацији између њега и мајке. Малолетни ВВ у досадашњем периоду није имао контакт и однос са мајком, што по мишљењу Комисије свакако утиче на његово

мишљење, обзиром да није имао ни могућност да искуси различитост перспективе живота код оба родитеља. Мишљења су да је мајка показала изузетну стрпљивост и мотивацију да реуспостави однос са сином, јасно раздваја партнерску од родитељске улоге, жели да партиципира у потпуности у свим сферама живота детета, од васпитања до образовања, што је чини адекватније мотивисаном за вршење родитељског права у односу на оца. Комисија вештака је у потпуности остала при налазу и мишљењу од 11.06.2018. године, са предлогом да се породица упути на психотерапију, ради реуспостављања односа детета са мајком, едуковање оца и реализације предложеног корективног надзора, дали су и модел виђања оца и малолетног детета. Комисија вештака је одговорила на примедбе туженог 05.11.2021. године.

На расправи одржаној дана 06.12.2021. године, одређено је извођење доказа узимањем изјаве малолетног ВВ, која изјава је дата у присуству психолога Центра за социјални рад и лица од поверења-брата ГГ. Обављен је разговор са малолетним ВВ, који је у том разговору истакао своју жељу да живи са оцем, као једину опцију за њега, јер већ дуги низ година, односно пет година живи сам са оцем, имају изузетно добру комуникацију, отац реагује на све његове потребе, имају међусобно поверење, те се договарају око свега, око његових обавеза и других ствари и он у ситуацији када отац нешто сматра да му није дозвољено, оца послуша. Са друге стране, са мајком већ дуже време има однос без поверења, имајући у виду да је више пута констатовао да му је нетачно неке ствари пренела или рекла, па он не сматра да може да јој верује. Што се тиче његовог односа са мајком, сматра да она жели са њим да се виђа само када њој то одговара, нема разумевања за њега као личност, не поштује га, не разуме његове обавезе и његове жеље, понаша се према њему као да је још увек мало дете, па просто доживљава контакт са њом као обавезу која му не прија, као неку врсту насиља, јер га она тера да се са њим види и када њему не одговара и сматра да не може да се успостави однос поверења између њега и мајке и да када би живели заједно били би странци под истим кровом, као у ријалитију. Сматра да њој сада треба неки “прикључак” за даљи однос са њим, па се зато вероватно није ни појавила у поступку извршења, свесна да ће он бити ускоро пунолетан и да неће моћи да га натера да се виђа са њом ако то не жели. Апсолутно сматра да не постоји друга могућност сем да живи са оцем, јер све друго би било против његове воље, а сматра да његова воља и личност треба да се поштују. Присутни психолози из Центра за социјални рад, након што су присуствовали изјави, изјавили су да сматрају да се ради о аутентичној вољи мал. ВВ.

Даље је саслушан вештак Бојана Савић-председник Комисије, која је остала при налазу и мишљењу комисије, као и допуни налаза и мишљења, а у исказу је навела да би за почетак дете свакако морало да остане код оца и да породица иде на породичну психотерапију у Градски центар за социјални рад, где би се радило и са дететом и са родитељима на реуспостављању односа, па тек након тога да дете евентуално почиње да одлази код мајке, па тек онда да живи са њом.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање у првостепеном и другостепеном поступку, по налажењу Апелационог суда, првостепени суд је погрешно применио материјално право и то одредбе чл. 6, 61 и 65 Породичног закона РС, те чл. 12 Конвенције о праву детета, када је донео одлуку да се мал. ВВ повери мајци, овде

тужиљи, на самостално вршење родитељског права.

Наиме, одредбом члана 6 став 1 Породичног закона, прописано је да је свако дужан да се руководи најбољем интересом детета у свим активностима која се тичу детета. Одредбом члан 60 став 4 Породичног закона је прописано да дете које је навршило 15. годину живота и које је способно за расуђивање може одлучити са којим ће родитељем живети, док је одредбом члана 65 став 4 истог Закона прописано да дете које је навршило 10. годину живота може слободно и непосредно изразити своје мишљење у сваком судском и управном поступку у коме се одлучује о њиховим правима. У спору за вршење родитељског права суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета (члан 266. став 1. Породичног закона) и ако утврди да је у том спору странка дете и да је способно да формира своје мишљење дужан је да се стара да оно благовремено добије сва обавештења која су му потребна, да дозволи детету да непосредно изрази своје мишљење и да мишљењу посвети дужну пажњу у складу са његовим годинама и зрелошћу, као и да мишљење детета утврди на начин и на месту које је у складу са његовим годинама и зрелошћу, осим ако би то очигледно било у супротности са најбољим интересом детета (члан 266. став 3. Породичног закона). Пре него што донесе одлуку о заштити права детета или о вршењу, односно лишењу родитељског права, суд је дужан да затражи налаз и стручно мишљење од органа старатељства, породичног саветовалишта или друге установе специјализоване за посредовање у породичним односима (члан 270. Породичног закона).

Ценећи све изведене доказе, налазе и мишљења Центра за социјални рад дате у току поступка, налаз и мишљење Комисије вештака од 11.06.2018. године и допунски налаз и мишљење од 05.10.2021. године, изјашњење вештака на расправи у другостепеном поступку, као и изјаву коју је пред судом дао мал. ВВ, овај суд је нашао да је у конкретном случају најбољи интерес детета да буде поверен оцу на бригу и старање, а имајући у виду да и из мишљења Центра за социјални рад и Комисије вештака произилази да оба родитеља поседују капацитете за вршење родитељског права.

Најбољи интерес малолетног детета је правни стандард који се цени према околностима у сваком конкретном случају. Елементи процене најбољег интереса детета су узраст и пол детета, његове жеље и осећања, с обзиром на узраст и зрелост и потребе за васпитањем и способностима родитеља да задовоље утврђене потребе детета. У конкретном случају суд је тај који доноси одлуку која мора бити у најбољем интересу детета, на тај начин што ће извршити процену могућих решења за конкретну ситуацију и изабрати оно решење које је у најбољем интересу малолетног детета и која ће се последично одражавати на његов живот јер се најбољи интерес детета у смислу одредбе члана 3 став 1 Конвенције о правима детета мора свеобухватно посматрати.

Овај суд је имао у виду да још од 2016.године, од када је мајка отишла из њиховог породичног домаћинства, мал. ВВ живи са оцем, да је са њим успоставио веома близак и добар однос, да отац има исправне и прихватљиве васпитне ставове у односу на дететов узраст (адолесцентни узраст), подстиче га на осамостаљивање, о свему се договарају и указује му поверење. Са друге стране, од раскида заједница, контакти између детета и мајке су били нередовни, па је мал. ВВ почео да одбија

контакте са мајком, да јој замера њено раније понашање према њему, а из његовог исказа датог и пред вештацима, центром за социјални рад и пред судом произилази да нема поверења у мајку, да се она према њему не понаша у складу са његовим годинама, те да он жели са њом да одржава контакте када он жели, а не на силу.

Комисија вештака пре свега своје мишљење о томе да је тужила адекватнији родитељ базира на томе да отац својим понашањем подстиче конфликт лојалности, док мајка има мотивацију да реуспостави контакт, те да јасно раздваја партнерски од родитељске улоге, те налазе да се реуспостављање односа мајке и детета у таквој ситуацији и да у дужем временском периоду има редован контакт са мајком, је једино могуће ако се дете повери мајци на бригу и старање. Овај суд сматра да у оваквој породичној ситуацији не би било у најбољем интересу мал. детета да се измести из средине у којој је одрастао и из заједнице са оцем са којим живи већ 5 година, и да буде доведено у потпуно друго окружење и породичну ситуацију, да живи са мајком са којом нема успостављен контакт, напротив има отпор према идеји да живи са мајком, и сам каже да нема поверење у њу. Треба имати у виду да се ради о детету адолесцентног узраста (16 година) који је већ и у разговору са судом истакао своје оформљено мишљење и ставове као и отпор према томе да га било ко тера да нешто ради на силу, те би по налажењу овог суда доношење одлуке да се повери мајци на самостално вршење родитељског права, а ради тога да би се на тај начин реуспоставили њихови међусобни односи, могло да има негативне последице на однос целе ове породице. И комисија вештака наводи да прелазак мал. ВВ код мајке не би могао да се одмах спроведе, већ би прво морала цела породица да иде на психотерапију, па онда да мал. ВВ повремено борави код мајке, а тек онда да пређе код ње, дакле предвиђа један период недефинисаног трајања за прилагођавање и психотерапије да би се остварио прелазак детета код мајке. Стога би по мишљењу овог суда, ово реуспостављање односа и психотерапија могла да се спроведе и широким моделом виђања мајке и детета, а какав је успостављен овом пресудом, а да дете остане код оца у средини где се осећа сигурно, заштићено и задовољно, те да цела породица треба да буде упућена на психотерапију, а мал. ВВ би по схватању овог суда боље реаговао на ту терапију, ако би долазио из средине где жели да борави. Свакако да је неопходно успостављање контакта између мајке и детета, а из налаза комисије вештака произилази да постоји спремност детета да има контакте са мајком, те да би неостваривање контакта са мајком могло да утиче на даљи емотивни развој детета, јер детету је потребно присуство оба родитеља, али суд налази да би се редовним контактима у оквиру модела виђења детета могао овај однос реуспоставити, а да се при том не ради против воље детета и приморава на живот какав не жели, имајући у виду да он све време од 2016.године од када је и започет овај поступак изражава жељу да живи са оцем, а жеља мајке да дете живи са њом не претеже над најбољим интересом мал. ВВ.

Прихватање и уважавање воље мал. ВВ да живи са оцем је и у складу са одредбом чл. 12 Конвенције о праву детета, по којој је дужност државних органа да детету обезбеде да формира своје сопствено мишљење, да има право да своје мишљење слободно изрази и да се мишљењу детета посвети дужна пажња у складу са годинама живота и старошћу детета.

Имајући у виду све наведено, донета је одлука као у ставу првом изреке а у

смислу одредбе чл. 6, 61 став 1, 60 и 65 Породичног закона РС.

Даље, одлука као из става трећег изреке донета је у смислу одредбе чл. 73, 281, 154 став 1, 160 и 162 Породичног закона, будући да у конкретном случају тужени није поставио захтев за издржавање мал. ВВ, док са друге стране тужена, као мајка и родитељ који не врши самостално родитељско право, има обавезу да доприноси издржавању детета, при чему је овај суд имао у виду како потребе мал. ВВ, тако и могућности издржавања оба родитеља, те чињеницу да тужила има знатно мања месечна примања од туженог, водећи рачуна о стандарду који ужива тужени, те да својим примањима може да подмири све месечне потребе мал. ВВ.

Одлука као из става четвртог изреке донета је у смислу одредбе чл. 6 ст.1, 61 и 266 Породичног закона те је одређен модел виђања мал. ВВ са тужиљом, који је по оцени суда, у најбољем интересу мал. детета, будући да овако широк модел виђања са мајком је у складу и са налазом и мишљењем комисије вештака у смислу да је неопходно реуспостављање односа мал. ВВ са мајком због његовог даљег психофизичког развоја, те је суд мишљења да континуирано дуже виђање мал. ВВ са мајком може позитивно утицати на њихове међусобне односе, реуспостављање односа, отклањање актуелно постојећег отпора мал. ВВ према мајци, стварање односа поверења између њих, те превазилажење ситуације у којој очигледно, по налазу и мишљењу вештака, отац својим понашањем продубљује конфликт лојалности, а што би свакако адекватном психотерапијом целе породице морало да буде отклоњено, а све ради правилног емотивног развоја мал. ВВ.

Из изнетих разлога, у смислу одредбе члана 394 тачка 1 ЗПП, одлучено је као у изреци, те је одбијен тужбени захтев тужиле како у погледу вршења родитељског права, тако и у погледу одређивања привремених мера, а код одлуке суда да мал. ВВ буде поверен оцу на самостално вршење родитељског права.

Одлука као у ставу шестом изреке донета је у складу са одредбом чл. 207 Породичног закона.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

А.Ј.

Д-на:

Предмет доставити Трећем основном суду у Београду